

Prvá kapitola

„Koľko želaní si už napísala, Katka?“ spýtal sa ocko.

„Počkaj...“ Katka sa pokúša predstaviť si darček, ktorý by najradšej našla pod stromčekom. Hlava psíka s veľkými ušami a bystrými tmavými očami. Pousmiala sa. Obrázok sa jej vydaril!

„Vianoce budú už o štyri týždne,“ podotkol ocko, „a obe babičky chcú vedieť,

čo by ste si želali. Ak nechcete pod stromčekom zase nájsť papuče, tak im radšej čosi napíšte.“

Katkin zoznam je stručný. Niekoľko kníh a nové tenisky. Mobil i tak nedostane. Podľa mamy je to pre ňu ešte skoro.

„To je všetko?“ spýtal sa prekvapene ocko, keď jej nazrel ponad plece.

Katka sa naňho zamyslene pozrela. Má mu to povedať teraz?

Ocko sa mrkol aj na Vandine želania. Katkina staršia sestra sedela na druhej strane stola. Jej zoznam nemal konca. Dokonca vyzeral, akoby ho písal kocúr. „Veď sa to nedá prečítať!“ zastenal ocko. „Musíš to prepísať, Vanda.“

Vanda sa zahľadela na papier a zamračila sa. „Nie je to moja chyba. Lýra sa premá-

vala po stole. Poznáš ju! Musela som ju perom obchádzať.“

Lýra začula svoje meno a prestala si olizovať labky. Hodila po nich nevinný pohľad. Čože, ja? Akoby vravela. Zbožňuje papier. Ak niekto číta noviny, prípadne niečo píše, vždy sa priplichtí.

Vanda sa naklonila, aby sa pozrela na Katkin zoznam. „Na mobil zabudni,“ podotkla ostro. „Mama ho nedovolí ani mne. Aj tenisky si vyhod' z hlavy.“

„To vyzerá na rušné sviatky,“ povedala mama, keď vošla do kuchyne.

Katka ožila. Svoj zoznam vyškrtala a napísala nakoniec len telefón, a ten zrejme nedostane. Práve preto jej možno darujú to, po čom túži najviac. „Takže telefón nedostanem,“ vzdychla si.

„V žiadnom prípade,“ povedala mama rázne.

„Jaj,“ zareagovala Katka a telefón prečiarkla. Malo to vyznieť prirodzene, ale jej výraz sklamanania nebol príliš presvedčivý. „A ešte niečo som...“

Ocko si zložil ruky na hrudi a doširoka sa usmial. „To som si mohol myslieť. Tak vrav, Katka, čo by si rada tentoraz? Slona?“

Katka sa zasmiala. „Nie. Slona nie. Ale zviera áno.“ Zhlboka sa nadýchla. „Chcem nejaké domáce zvieratko.“

Mama s ockom si vymenili zamyslené pohľady. Vanda si prestala hrýzť pero a vystrela sa na stoličke.

„Zvieratko? Nemôžeme mať ďalšiu mačku. Máme predsa našu Lýru. S nikým sa neznesie.“

Katka potriasla hlavou. „Viem. Nechcem mačku. Chcem psíka. Šteniatko. Najviac na svete, viac ako hocičo iné ho chcem dostať na Vianoce. Prosím...“ dodala a sladko sa na ocka usmiala. Katka vie, že ocko miluje psov.

„Katka, neviem, či je to najlepší nápad,“ povedala mama dôrazne. Zadívala sa na Lýru, ktorá si začala čistiť srst'. „Vanda, pošli ju, prosím, dole zo stola. Má špinavé labky.“

„Určite nemá, veď si ich celý deň olizuje!“ podotkla Vanda. „A keď si sa nepozerala, skočila sem znovu, mami.“